

OSCAR D'ANIELLO | *Membre Delafé y las Flores Azules*

“En el món de la música s’ha d’anar fent ‘sprints’ contínuament”

Delafé y Las Flores Azules és una banda barcelonina encapçalada per Helena Miquel i Oscar d’Aniello que ajunta estils del pop indie i el hip hop passant pel trip hop. El grup nasqué com a Facto Delafé y las flores azules quan s’ajuntaren components d’altres grups de l’escena musical de la capital catalana. Marc Barrachina provenia de Songstone (Facto, feia les bases), Oscar D’Aniello (Delafé, fa les veus i lletres) és un dels components de la també banda catalana Mishima i Helena Miquel (las flores azules fa les veus i els cors) cantava en un grup anomenat Élena. Han actuat recentment al *Poli-fonik Sound* de Barbastre.

Sou joves però teniu una àmplia trajectòria musical. Com va la vostra salut musical?

Ens estem plantejant un disc futur, però alhora no parem d’actuar, de fer bolos. Aquest estiu volíem descansar, però tal com està al panorama hem decidit aprofitar-lo i fer marca.

Ets aficionat al ciclisme. Es tracta de no deixar de pedalar?

En el món de la música, excepte per a alguns privilegiats has d’anar fent sprints contínuament. Ens encanta tocar però et confesso que cada any que

passa, malgrat intento cuidar-me, em trobo més cansat. És una cursa d’obstacles. A partir dels 40, ja no pots fer regals gratuïts a l’afició (riu).

Com veieu el panorama musical a l’estat espanyol?

Escolto poca música espanyola darrerament. Hi ha un grup molt interessant ‘La bien querida’, però els

trobo tots molt semblants, musicalment, malgrat la qualitat de so dels seus primers treballs és envejable. **Va començar amb Mishima el 1999.**

I érem amateurs. Tocàvem davant de 15 persones i per nosaltres era una festa. Ara està tot molt professionalitzat...

Creu que allò comercial és incompatible amb la qualitat?

No, en absolut. Mira Marvin Gaye. Però l’excessiva professionalització dels

grups actuals fa que potser perdin de vista que el que primer s’ha d’intentar fer és bona música; malgrat que la qualitat és molt subjectiva, existeixen els criteris personals.

“Río por no llorar” és una de les seues cançons més conegudes. Més val l’alegria? Sempre. És un himne a les petites coses, a la senzillesa, a gaudir d’allò que es fa i prou. Aquest tòpic que tots coneixem però que ens costa tant d’aplicar.

L’excessiva professionalització dels nous grups a vegades els fa oblidar que l’important és fer bona música